2007-12-RE

CAUSA 2007-12-RE

Número de registre 110-2007. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DEL 7 DE SETEMBRE DEL 2007

BOPA núm. 74, del 19 de setembre del 2007

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 21 de febrer del 2007, per la representació processal del Sr. Jordi Gil Godoy, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 20 de juny del 2006, dictada pel Tribunal de Corts, i contra la sentència del 15 de desembre del mateix any i la "decisió" del 25 de gener del 2007, dictades per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en les seves vessants del dret a la presumpció d'innocència, del dret a un procés degut i del dret a obtenir una decisió fonamentada en dret i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs i que dicti sentència en què es declari que s'atorga l'empara sol·licitada, que s'han vulnerat els drets fonamentals esmentats i que s'anul·len les decisions objecte de recurs;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 28 de març del 2007;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 25 de maig del 2007 que va admetre a tràmit la causa, sense efectes suspensius;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El 20 de juny del 2006, el Tribunal de Corts va dictar una sentència mitjançant la qual, entre altres punts, condemnava el Sr. Jordi Gil Godoy, com a responsable penal en concepte d'autor, dels delictes majors continuats d'exportació il·lícita o tràfic de mercaderies sensibles definides a l'article 1 de la Llei del 4 de març de 1999 i detenció o circulació dins de la franja duanera de mercaderies sensibles en associació organitzada de diverses persones, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 18 mesos de presó ferma i 30.000,00 euros de multa.

Segon

La defensa del Sr. Jordi Gil Godoy va interposar un recurs d'apel·lació contra la decisió del Tribunal de Corts i, el 15 de desembre del 2006, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va decidir desestimar-lo i va retornar la causa al Tribunal de Corts per al compliment i l'execució de la sentència.

Tercer

Aquesta defensa va presentar aleshores un incident de nul·litat d'actuacions considerant que se li havien vulnerat els seus drets a la presumpció d'innocència i a un procés degut.

Quart

El 25 de gener del 2007, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va considerar que en la seva decisió anterior no hi havia cap incongruència omissiva o manca de motivació i que existia un conjunt concordant d'indicis i testimoniatges, clarament exposats en la sentència objecte de recurs, que permetien concloure, amb certitud, sobre la culpabilitat del condemnat.

Cinquè

El 21 de febrer del 2007, la representació processal del Sr. Jordi Gil Godoy va presentar un recurs d'empara en què manifesta que les decisions objecte de recurs han vulnerat el principi de presumpció d'innocència i el dret a un procés degut.

Quant a la vulneració del principi de la presumpció d'innocència, aquesta part destaca que no hi ha cap prova directa sobre la participació del recurrent en els fets imputats. Els tribunals fonamenten les seves decisions sobre quatre indicis incriminatoris: la declaració d'un coimputat, detingut en flagrant delicte; el coneixement per part d'aquesta mateixa persona del número de telèfon de l'excompanya del recurrent; l'informe policial i l'anàlisi dels seus comptes bancaris.

Per tal com aquest coimputat no va comparèixer, ni va ratificar les seves declaracions davant el tribunal que l'havia de jutjar, les seves afirmacions no han pogut ser contradites i no poden ser considerades com a proves vàlides per desvirtuar la presumpció d'innocència esmentada. A més, no existeix cap fet, dada o circumstància externa que avali les afirmacions fetes per aquest coimputat i com que s'ha condemnat el recurrent prenent únicament com a base aquesta declaració, s'ha vulnerat de manera clara i directa el principi de la presumpció d'innocència.

Aquesta part també s'oposa a les conclusions incriminatòries extretes de l'informe del Servei de Policia i de la utilització del telèfon mòbil esmentat, que no poden, de cap manera, desvirtuar el principi de la presumpció d'innocència. Així mateix, s'oposa a la decisió dels tribunals ordinaris de fer recaure sobre l'acusat la justificació de l'origen dels seus ingressos, càrrega que correspon a l'acusació.

Quant a la vulneració del dret a un procés degut, la part recurrent manifesta que ja en fase d'apel·lació va denunciar la vulneració del principi d'igualtat respecte a la pena que li fou imposada, sense cap justificació, en comparació amb dos altres coimputats en la seva mateixa situació. El principi d'igualtat exigeix que els supòsits de fet iguals siguin tractats idènticament en les seves conseqüències jurídiques, incloent especialment la igualtat en l'aplicació de la llei, de manera que un mateix òrgan jurisdiccional no pot, en supòsits de fet substancialment iguals, aplicar la llei diferentment o modificar arbitràriament el sentit de les seves resolucions. I, en cas contrari, l'òrgan jurisdiccional ha de fonamentar de manera suficient i raonada el tracte desigual. Per tant, la vulneració d'aquest principi comporta necessàriament la vulneració del dret a la jurisdicció, en la seva vessant del dret a un procés degut, així com el principi de presumpció d'innocència per la seva manca de motivació en la discriminació efectuada.

Per acabar, la representació processal del Sr. Jordi Gil Godoy demana al Tribunal Constitucional que dicti sentència en què es declari que s'atorga l'empara sol·licitada, que s'han vulnerat els drets fonamentals esmentats, que s'anul·len les decisions objecte de recurs i que es retrotreuen les actuacions al moment immediatament anterior al pronunciament de la sentència del Tribunal de Corts del 20 de juny del 2006 a fi que aquest deliberi i dicti una nova sentència respectant els drets constitucionals vulnerats.

Sisè

El 28 de març del 2007, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què s'oposava a l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, perquè el que realment pretenia el recurrent era una revisió i reforma de les consideracions jurídiques adoptades en les resolucions objecte de recurs, que estan fonamentades jurídicament i que no són arbitràries, per tant, no hi ha la vulneració de cap dels drets recollits a l'article 10 de la Constitució.

El Ministeri Fiscal considera que el Tribunal de Corts ha avaluat segons la seva consciència les proves practicades, ha dictat sentència i ha decidit sobre la pena, i que el Tribunal Superior de Justícia ha resolt el recurs dins els límits de la demanda del recurrent. A més, no correspon al Tribunal Constitucional indicar a un òrgan de la jurisdicció ordinària com ha de valorar les proves.

D'altra banda, el recurrent en empara ha tingut tota la possibilitat d'aportar totes les proves que ha considerat escaients.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2007-12-RE.

Setè

El 25 de maig del 2007, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit la causa, sense efectes suspensius.

Vuitè

La part recurrent no va presentar cap escrit d'al·legacions en el termini atorgat a aquest efecte.

Novè

El 18 de juliol del 2007, el Ministeri Fiscal i la part recurrent van presentar, respectivament, sengles escrits de conclusions en què reprodueixen els arguments i les al·legacions contingudes en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Com s'ha exposat detingudament en els antecedents, el recurrent en empara denuncia la vulneració dels seus drets a la presumpció d'innocència i a un procés degut per part de la sentència del Tribunal de Corts del 20 de juny del 2006 que el va condemnar per un delicte major continuat d'exportació il·lícita o tràfic de mercaderies definides a l'article 1 de la Llei del 4 de març de 1999 i detenció o circulació dins de la franja duanera de mercaderies sensibles en associació organitzada de diverses persones. El recurs es dirigeix també contra les decisions de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, que desestimen, la primera, el recurs d'apel·lació i, la segona, l'incident de nul·litat d'actuacions.

La conculcació del dret a la presumpció d'innocència, consagrat a l'article 10.2 de la Constitució, s'hauria produït, segons el parer del recurrent, per haver estat condemnat sense prova suficient i legítima de càrrec i això per quatre motius: primer, perquè la declaració del coimputat, que es va utilitzar com a prova, no es va ratificar personalment en el judici oral davant del Tribunal que el va

jutjar; segon, perquè és falsa l'afirmació del Tribunal Superior de Justícia que sosté que el Servei de Policia ha verificat que el coimputat l'havia trucat sovint en l'època dels fets a través d'un número de telèfon mòbil que pertanyia a la seva companya sentimental; tercer, perquè les declaracions dels tres agents de policia en què afirmen que van constatar que es reunia amb freqüència amb els altres condemnats no són suficients per desvirtuar la presumpció d'innocència i, finalment, perquè de la no justificació de l'origen dels fons dipositats en els diversos comptes bancaris no es pot deduir cap prova de càrrec, ja que no correspon a l'acusat demostrar que no provenien dels fets que se li imputen, sinó que la càrrega de la prova correspon a qui l'acusa.

La vulneració del dret al procés degut, de l'article 10.1 de la Constitució, derivaria del tracte desigual sofert en relació amb els altres dos condemnats, ja que, malgrat que en tots els casos se'ls declara culpables del mateix delicte sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, la pena que se li imposa és de 18 mesos de presó ferma i 30.000,00 euros de multa, mentre que als altres dos acusats se'ls condemna a 18 mesos de presó condicional i a 20.000,00 euros de multa.

Segon

En relació amb la primera de les al·legacions, cal deixar clar d'entrada que, quan s'al·lega la vulneració del dret a la presumpció d'innocència, la funció que correspon al Tribunal Constitucional és la de verificar si en el procés penal que ha portat a la condemna ha existit una activitat probatòria que, practicada amb totes les garanties constitucionals, pugui ser considerada de càrrec. No ens correspon, en canvi, revisar la valoració que d'aquesta prova hagi fet el jutjador: la decisió sobre l'existència, la pertinença i la valoració de les proves són qüestions de legalitat en les quals aquest Tribunal no pot entrar, llevat que el procés d'inferència que comporta tota valoració tingui fractures lògiques evidents que converteixin les conclusions i el raonament que les sustenta en arbitrari, per absurd, incoherent o il·lògic.

Fixats els límits del nostre enjudiciament, i entrant ja a analitzar si en el cas objecte de recurs les proves emprades s'han practicat amb totes les garanties, cal declarar que, efectivament, com sosté el recurrent, la declaració del coimputat, conductor del camió que transportava el tabac, no pot ser considerada com a prova de càrrec, atès que no va ser ratificada o reproduïda personalment en el judici oral i, en conseqüència, no va poder ser sotmesa a una veritable contradicció. En el judici oral simplement es va donar lectura de la declaració, però sense la presència del coimputat i, per tant, sense la possibilitat que els altres imputats o les seves defenses poguessin formular-li les preguntes que estimessin oportunes per a la seva defensa i sense la possibilitat que el Tribunal que va dictar la sentència de condemna pogués assolir la seva convicció sobre els fets i la seva autoria de forma immediata i directa, és a dir, en contacte directe amb aquest important mitjà de prova.

El dret a la presumpció d'innocència exigeix, com a regla general, que les úniques proves que es

poden considerar autèntiques proves de càrrec que vinculen als òrgans judicials penals en el moment de dictar sentència, siguin les proves practicades en el judici oral que hagin estat sotmeses al debat contradictori, que, en forma oral, es desenvolupa davant del tribunal sentenciador de manera que la seva convicció sobre els fets enjudiciats s'assoleixi en contacte directe amb els mitjans de prova aportats per les parts.

La possibilitat de contradicció i, més en general, el respecte escrupolós de totes les garanties processals relatives a la prova de càrrec s'ha d'extremar en el cas de les declaracions dels coimputats, atès que, com ha reiterat el Tribunal Europeu dels Drets Humans –p. ex. en la sentència Funke- aquest tipus de declaració és sempre sospitosa, ja que el declarant no solament no té l'obligació de dir la veritat sinó que pot callar total o parcialment i, fins i tot, pot mentir en virtut del dret que l'assisteix a no declarar contra sí mateix i a no declarar-se culpable. Certament, aquest fet condiciona els efectes de la contradicció, però no elimina la seva transcendència.

És veritat, però, que la regla general segons la qual només es poden considerar proves de càrrec les reproduïdes en el judici oral i amb possibilitat de contradicció en aquesta fase, pot trobar algunes excepcions en relació amb determinats actes sumarials que es poden considerar proves sumarials anticipades o preconstituïdes. No obstant això, des de la perspectiva del dret a la presumpció d'innocència, només és legítim si es donen un seguit de requisits com ara que els fets sobre els quals versin les proves, per la seva pròpia naturalesa efímera, no es puguin materialment reproduir el dia de la celebració del judici; que la prova es practiqui davant del jutge d'instrucció -llevat excepcions que no són del cas- o que s'asseguri en aquesta fase sumarial la possibilitat de contradicció dels imputats.

Doncs bé, en el cas enjudiciat, les resolucions recorregudes no aporten cap argument que permeti concloure que resultava impossible per raó del tipus de prova la reproducció de la declaració del coimputat en el judici oral -ni hi ha cap element que permeti arribar a aquesta conclusió-. La simple afirmació que el coimputat vivia a França no justifica sense més explicacions l'incompliment d'aquesta garantia processal fonamental. De fet, tampoc sembla deduir-se de les actuacions que el recurrent hagués tingut l'oportunitat de contradir la declaració del coimputat davant del declarant i del jutge instructor.

En definitiva, el que s'ha dit fins aquí permet concloure que la declaració del coimputat no es pot considerar prova de càrrec. Aquesta conclusió es veu corroborada pel que estableixen diverses Declaracions internacionals de drets humans en què s'insisteix en la transcendència de la possibilitat d'interrogar i contradir els testimonis i les persones que declaren contra els imputats. Així es preveu a l'article 14.3 e) del Pacte internacional dels drets civils i polítics i a l'article 6.3 d) del Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals i la interpretació que ha fet d'aquest article en reiterada jurisprudència el Tribunal Europeu dels Drets Humans (per totes, STEDH del 20 de setembre de 1993, cas Saïdi c/ França o STEDH del 27 de febrer del 2001, cas Lucà c/ Itàlia).

Tanmateix, la conclusió que la declaració del conductor coimputat no es pot considerar prova de càrrec no ens permet, però, donar per acabat el nostre enjudiciament, ja que les sentències recorregudes no utilitzen la referida declaració com a única prova, sinó que basen la declaració dels fets provats i la condemna del recurrent en altres indicis. Convé, doncs, per determinar el sentit de la nostra decisió i, si escau, la forma concreta de reparació del dret hipotèticament vulnerat, analitzar, en primer lloc, si, contra el que sosté el recurrent, la prova restant, és a dir, els altres indicis, poden ser efectivament considerats prova de càrrec i, en cas afirmatiu, si constitueixen proves independents unes de les altres o si s'han valorat de manera conjunta i, en aquest cas, quines conseqüències cal extreure'n de cara al nostre enjudiciament.

La possibilitat de basar la condemna en una prova indiciària o indirecta s'ha de considerar plenament compatible amb el dret a la presumpció d'innocència sempre que els indicis es basin en fets plenament provats i no en meres sospites i sempre que els fets constitutius del delicte es puguin deduir d'aquests indicis a través d'un procés d'inferència raonat i lògic, en el sentit que els indicis portin de forma natural i clara a la conclusió assolida, és a dir, que no es basin en un raonament incoherent des del punt de vista lògic o no concloent per excessivament obert o indeterminat, de manera que sigui significativament més probable que els fets haguessin succeït d'una altra manera. En efecte, la prova d'indicis es caracteritza pel fet que el seu objecte no és directament l'objecte final de la prova, sinó un altre previ o intermedi que permet arribar a l'objecte final a través d'una regla d'experiència fundada en què usualment la realització del fet base comporta l'existència del fet que constitueix l'objecte final. El vincle entre el fet base i el fet conseqüència, el judici d'inferència, ha de ser raonat i a més lògic i coherent. Cal reiterar que no correspon al Tribunal Constitucional tornar a valorar la prova ni confrontar les seves conclusions amb les assolides pels òrgans judicials, sinó que la nostra funció es limita a supervisar externament la raonabilitat del discurs que uneix l'activitat probatòria i el relat fàctic que en resulta a la sentència. La funció del Tribunal Constitucional no consisteix en enjudiciar el resultat assolit pels òrgans judicials, sinó el control extern del raonament lògic seguit per arribar a aquest resultat. És més, el Tribunal Constitucional, que no és un tribunal penal ni té immediació respecte de l'activitat probatòria, ha de ser extremadament cautelós a l'hora d'exercir aquesta activitat de control extern. Establertes aquestes premisses estem en condicions d'entrar a examinar els indicis que, a banda de la declaració del coimputat, han emprat les resolucions judicials impugnades.

El primer d'aquests indicis és la constatació que el conductor, que va ser detingut quan conduïa el camió que transportava el tabac, tenia en el seu telèfon mòbil un número que identificava amb la menció "Jordi" i del que era titular la companya sentimental del recurrent, el Sr. Jordi Gil Godoy. Aquest afirma en el seu recurs d'empara que no és cert que la Policia constatés que el coimputat l'havia telefonat reiteradament, com diu el Tribunal Superior de Justícia en la seva sentència d'apel·lació; tanmateix, sense necessitat d'entrar en aquesta qüestió, el fet cert és que en la sentència del Tribunal de Corts l'indici emprat consisteix únicament en el fet que el conductor del camió tenia el número de telèfon amb el nom de Jordi i que aquest al llarg de tot el procés i especialment en el judici oral va donar explicacions inversemblants del fet que el conductor coimputat tingués aquest número amb aquesta menció. D'una banda va sostenir que no coneixia al

coimputat, d'altra banda, va afirmar que, malgrat que la titular del telèfon mòbil era la seva companya, aquesta l'havia deixat a una tercera persona, de la qual, tanmateix, no en va voler donar el nom, però al mateix temps va reconèixer que era ell qui continuava pagant les trucades que es feien des del telèfon esmentat. De fet, el recurrent en el punt 6 d) del seu recurs d'empara accepta que des d'aquest número de telèfon es va fer una trucada al conductor coimputat, que teòricament no coneixia, però assegura que l'usuari del telèfon, malgrat portar el nom de Jordi, era una tercera persona a qui l'havia deixat. La poca credibilitat d'aquestes declaracions i el fet incontrovertible que el conductor del camió tenia el número de telèfon són els indicis emprats.

Un altre indici el constitueixen les declaracions realitzades en la vista oral pels tres agents de policia en què afirmen que havien fet un seguiment del recurrent i que aquest s'havia reunit diverses vegades amb el conductor del camió i amb els altres dos condemnats. El recurrent sosté que la Policia no disposa de cap suport fotogràfic al respecte i que mai els van veure carregar o descarregar caixes de tabac. De fet, nega l'existència d'aquestes trobades i afegeix que en qualsevol cas aquesta no és una prova suficient perquè no consta de què parlaven. Certament la declaració dels agents no constitueix una prova directa de l'autoria dels fets per part del recurrent, però les precisions aportades pels agents al judici oral sobre els contactes entre els condemnats, sotmeses, aquestes sí, a un debat contradictori, poden ser considerades com a proves indiciàries que valorades conjuntament amb altres proves podrien convertir-se en proves de càrrec.

Un tercer indici emprat en les sentències són "les grans quantitats de diners ingressades pels germans Gil (és a dir el recurrent i el seu germà) en els seus comptes bancaris" i sobre l'origen de les quals no hi ha cap justificació. El recurrent afirma que aquesta forma d'argumentar conculca la presumpció d'innocència, ja que fa recaure la càrrega de la prova a l'acusació. No és aquesta, però, la conclusió a la que cal arribar. En la sentència no es condemna pel fet que el recurrent posseeixi unes determinades quantitats de diners sense justificar-ne l'origen, sinó que aquest fet és un indici més que empren els tribunals per considerar que el recurrent va participar en l'exportació il·lícita o tràfic de mercaderies pel qual va ser condemnat. Ni s'obliga el recurrent a declarar contra sí mateix, ni s'inverteix la càrrega de la prova.

Establerts, doncs, que els indicis emprats en les resolucions judicials, contra el que al·lega el recurrent, poden, en principi, servir de prova de càrrec, el problema que es planteja és el de determinar si el judici d'inferència realitzat pels òrgans judicials que condueix aquests fets indiciaris al fet criminal objecte de la condemna, s'ha produït respectant els criteris d'experiència i resulten lògics i coherents.

Doncs bé, arribats a aquest punt cal advertir que la sentència del Tribunal de Corts i les decisions posteriors que la ratifiquen basen la seva convicció de condemna en una valoració conjunta de totes les proves indiciàries, inclosa la declaració del conductor coimputat. És a dir, que els tres indicis analitzats en aquest fonament jurídic (el número del telèfon mòbil, la declaració dels agents de policia i els comptes bancaris) no constitueixen proves de càrrec autònomes capaces per sí mateixes, segons la valoració continguda en les resolucions judicials, de desvirtuar la presumpció

d'innocència. Precisament per això, l'exclusió de la valoració de la declaració del coimputat, obligada, segons hem declarat en el fonament anterior, deixa sense sustentament probatori la decisió de condemna o, més precisament, deixa sense raonament o valoració expressa el judici d'experiència que uneix els fets de base amb el fet conseqüència que es pretén provar. Per aquest motiu es pot considerar que es vulnera el dret del recurrent a la presumpció d'innocència. I, en conseqüència, com demana el recurrent en el petitum de la seva demanda d'empara, per tal de reparar la vulneració del seu dret en aquest cas, cal anul·lar les sentències recorregudes i retrotraure les actuacions al moment anterior a la celebració del judici oral davant del Tribunal de Corts, a fi que aquest decideixi si porta al judici oral la pràctica de la prova de la declaració del conductor coimputat amb totes les garanties de contradicció o realitza la valoració conjunta de les altres tres proves indiciàries, sense fer referència a la declaració del coimputat o, simplement, considera que sense aquesta prova no hi ha suport probatori suficient per condemnar. En definitiva, i més àmpliament, cal retrotraure per tal que el Tribunal de Corts adopti la resolució que cregui més adequada en l'exercici de les funcions que li corresponen respectant, però, el dret a la presumpció d'innocència que es declara vulnerat.

Atorgada l'empara per aquest motiu i declarada la retroacció de les actuacions, no cal entrar a analitzar la vulneració del dret a un procés degut al·legada pel recurrent.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Declarar que ha estat vulnerat el dret a la presumpció d'innocència, reconegut per l'article 10.2 de la Constitució.

Segon

Estimar l'empara sol·licitada per la representació processal del Sr. Jordi Gil Godoy.

Tercer

Anul·lar la sentència del Tribunal de Corts del 20 de juny del 2006 i les sentències de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia del 15 de desembre del 2006 i del 25 de gener del 2007 en el contingut d'aquestes resolucions relatiu al Sr. Jordi Gil Godoy.

Quart

Retrotraure les actuacions al moment previ a la celebració del judici oral davant del Tribunal de Corts per tal que decideixi sobre la ratificació de la declaració del Sr. Patrick René Joel Delrieu o, en el seu defecte, sobre la valoració conjunta de la resta de la prova.

Cinquè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Jordi Gil Godoy, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 7 de setembre del 2007.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat